

i konkurs eller likvidation værende selskab, såfremt forsikringsaftalen var blevet rigtigt opfyldt.

Til § 270

Bestemmelsen er ny.

Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til at udstede en bekendtgørelse, der implementerer direktiv 2001/17/EF om sanering og likvidation af forsikringsselskaber eller regler, der træder i stedet for dette. Direktivet regulerer først og fremmest hvilket lands regler, der finder anvendelse i tilfælde af sanering og likvidation.

Til § 271

Bestemmelsen er en videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen er tidligere gennemført inden for rammerne af EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag A.

Finanstilsynet har efter bestemmelsen mulighed for at udstede påbud, iværksætte sanktioner og forbyde et udenlandsk forsikringsselskab med hjemsted i et andet land inden for EU, fortsat at udøve virksomhed her i landet.

Direktivets forpligtelse til underretning af hjemlandets tilsynsmyndighed skal følges, idet Finanstilsynet først skal søge at bringe lovovertrædelserne til ophør gennem påbud og sanktioner efter bestemmelserne i lov om finansiel virksomhed. Hvis det ikke hermed lykkes at bringe overtrædelserne til ophør, og foranstaltninger, iværksat af hjemlandets tilsynsmyndigheder, derudover ikke har haft den ønskede virkning, kan Finanstilsynet forbyde selskabet at udøve virksomhed her i landet. Bestemmelsen kan også ramme grovere overtrædelser af forsikringsaftaleloven, markedsføringsloven, dørslagsloven m.v.

Bestemmelsen finder tilsvarende anvendelse på lande uden for EU, som har gennemført 3. generationsdirektiverne.

Bestemmelsen indskrænker ikke de pligter, der efter lovgivningen påhviler erhvervsdrivende over for deres kunder eller f.eks. skattemyndighederne.

Til Kapitel 16

Til § 272

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af en tilsvarende bestemmelse i den gældende lov om forsikringsvirksomhed. Bestemmelsen gennemføres herudover inden for rammerne af EF-direktiver på det finansielle område, jf. bilag A.

Sprogligt er bestemmelsen dog blevet tilpasset terminologien i det samlede lovforslag.

Ændringerne i bestemmelsen er for det første, at Finanstilsynet nu kan kræve, at et selskab udarbejder en plan for genoprettelse af dets økonomiske stilling, såfremt de forsikredes rettigheder er i fare, og ikke kun når selskabets basiskapital ikke er tilstrækkelig. For det andet er bestemmelsen i stk. 3 ændret til også at omfatte skadesforsikringsselskaber og derudover er bestemmelsen ændret således, at mindst en tredjedel af solvenskravet skal være dækket af de nævnte kernekapitalelementer.

Bestemmelsen fastsætter i hvilke situationer Finanstilsynet skal kræve, at et selskab udarbejder en plan for genoprettelse af dets økonomiske stilling.

Bestemmelser om genoprettelse har for skadesforsikringsselskaberne eksisteret siden den første skadesforsikringslov fra 1934 (§§ 53-54) og videreførtes i 1959 loven (§ 96). For livsforsikringsselskaber indførtes reglerne i 1980 (§ 249), da man fandt det hensigtsmæssigt at have fælles regler for livsforsikringsselskaber og for skadesforsikringsselskaber.

Bestemmelsen omhandler den situation, hvor selskabet er i en så truet økonomisk situation, at basiskapitalen er påvirket. Finanstilsynet er derfor også forpligtet til at kræve en genoprettelsesplan i de situationer, bestemmelsen omhandler. Den genoprettelsesplan, som selskabet skal udarbejde, er i princippet en driftsplan, der skal føre til, at basiskapitalen bliver genoprettet inden for en rimelig tid. Bestemmelsen fastlægger ikke en frist for, hvornår basiskapitalen skal være genoprettet. Fristen for basiskapitalens genoprettelse vil dog afhænge af, hvor alvorlig selskabets situation er. Et selskab, som er i meget alvorlige problemer, vil derfor af hensyn til de forsikrede skulle genoprette sin økonomiske stilling relativt hurtigt. Ved vurderingen af planen vil Finanstilsynet først og fremmest lægge vægt på, om planen indebærer, at basiskapitalen genoprettes tilstrækkeligt hurtigt, og at der er tilfredsstillende sikkerhed for, at selskabets økonomiske stilling også i fremtiden vil sikre nuværende og kommende forsikringstagere tilstrækkeligt.

Efter *stk. 2* kan Finanstilsynet fastsætte, hvilke oplysninger planen for genoprettelse skal indeholde, samt hvor lang en periode oplysningerne skal gives for.

Stk. 3 omhandler de situationer, hvor selskabet er særlig truet økonomisk, og hvor hurtige og effektive foranstaltninger er særdeles påkrævet. Til forskel fra *stk. 1* er det her nævnt, at genoprettelsesplanen skal tilsigte genoprettelse over et kortere tidsrum, hvilket højest kan være et par måneder. Fristen længde vil